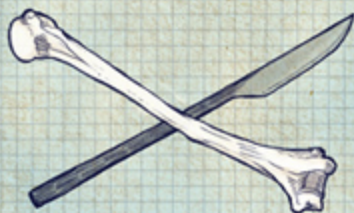


TEMNÁ
A NÁVYKOVÁ
YA FANTASY

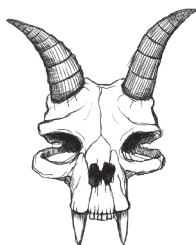


DO MORKU KOSTÍ



REBECCA
SCHAEFFER





Copyright © 2018 by Rebecca Schaeffer

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

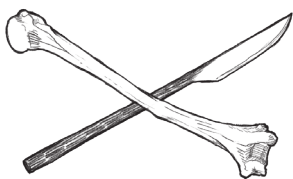
Translation © Kateřina Cardová, 2024

Cover © Adéla Korbelařová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5306-2 (pdf)

**REBECCA
SCHAEFFER**

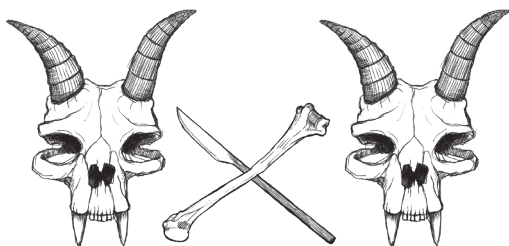


DO MORKU KOSTÍ

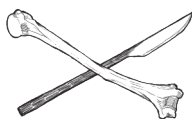
DÍL PRVNÍ

přeložila Kateřina Cardová





*Všem těm, kdo vědí,
že hranice mezi dobrem a zlem
je mnohem nejasnější, než si
jsou lidé ochotni připustit*



KAPITOLA PRVNÍ

Nita zírala na mrtvé tělo na kuchyňském stole. Muž ve středním věku, někde mezi rozbředlým a tlustým. Na sobě měl neformální oblek a brýle s kovovými obroučkami a stříbrnými pacičkami, které splývaly s šedinami na jeho spáncích. Zvenku byl k nerozeznání od ostatních lidí – ale uvnitř, tam to samozřejmě byla jiná káva.

„Další zannie?“ zamračila se na matku a založila si ruce na prsou, zatímco si dál prohlížela tělo. „Ani to není Jihoameričan. Myslela jsem, že jsme se přestěhovaly do Peru, abychom mohly chytat původní bytosti Střední a Jižní Ameriky. Čupakabry a pištaky a já nevím, co ještě.“

Ne, že by zanniové vyskakovali na každém rohu, ale za těch pár měsíců, co loni s matkou strávily v jihovýchodní Asii, jich Nita pitvala docela dost. Těšila se, že dostane pod nůž zase něco nového. Kdyby toužila rozřezat dalšího běžného nepřírozeného, mohla klidně zůstat s tátou ve Státech a soustředit se na jednorožce.

Matka pokrčila rameny a přehodila si bundu přes opěradlo židle. „Viděla jsem zannieho, tak jsem ho zabila. Hele, stál přímo přede mnou. Prostě jsem si nemohla

pomocť.“ Černočervené prameny vlasů jí napůl zakryly tvář, jak se sklonila nad stůl a pousmála se.

Nita se zhoupla z nohy na nohu a znovu se zahleděla na tělo. Vzdychla si. „Předpokládám, že chceš, abych ho vykuchala a naporcovala na prodej?“

„Hodná holka.“ Matka se usmála.

Nita tělo obešla z druhé strany. „Pomůžeš mi ho aspoň přenýst na pitevnu?“

Matka si vyhrnula rukávy a společně odnesly kulaté, těžší, než se na první pohled zdálo, tělo chodbou a na hladký kovový stůl v místnosti na jejím konci. Díky bílým zdem a silným zářivkám to tam vypadalo jako na operačním sále. Na policích ležely pečlivě srovnané skalpely a pilky na kosti a před krabicí s čistými sklenicemi stála váha na orgány. Ze zkumavky s formaldehydem v rohu se šířil pach smrti. Ten pach se z místnosti šířil a vsakoval se Nitě do oblečení. Kupodivu ji docela uklidňoval. Což nejspíš nevěstilo nic dobrého.

Ale kdyby k sobě Nita chtěla být upřímná, musela by si přiznat, že většina jejích zvyků a životních rozhodnutí nevěstila nic dobrého.

Matka na Nitě zamrkala: „Tak jdeš na to?“

Nita pohlédla na hodinky. „Je skoro půlnoc.“

„No a?“

„Taky bych se ráda někdy vyspala.“

„Vyspíš se pak.“ Matka mávla rukou. „Stejně nemusíš ráno vstávat.“

Nita chvíli přemýšlela, pak přikývla. I když už to byla spousta let, co se ji matka rozhodla vzít ze školy, přesto ji nějaké zbytky pudu sebezáchovy pořád nabádaly, aby nechodila spát moc pozdě. Což byl nesmysl, protože i kdyby chodila do školy, kvůli pitvě by absenci mít neváhala. Pitva je *zábava*.

Oblékla si bílý laboratorní plášť. Nosila ho ráda, připadala si v něm jako skutečná vědkyně na nějaké prestižní univerzitě nebo v nějaké výzkumné laboratoři. Někdy si nasadila ochranné brýle, i když nemusela, jen aby byl ten dojem dokonalý.

„Kdy zase vyrazíš?“

Matka si myla ruce ve dřezu. „Dneska večer. Dostala jsem tip, když jsem sem vlekla tohohle krasavce. Letím do Buenos Aires.“

„Pištakové?“ zeptala se Nita a snažila se krotit nadšení. Ještě neměla příležitost nějakého pitvat. Jak jsou asi jejich těla pozměněna stravou sestávající výhradně z lidského tělesného tuku? Představa pitvy pištaka byla jediná věc, která dokázala Nitě přesvědčit, že přestěhovat se do Peru je dobrý nápad. Matka vždycky věděla, jak na ni.

Najednou se zamračila. „Moment. V Argentině žádné pištakové nejsou.“

Matka se rozesmála. „Neboj. Je to ještě něco lepšího.“

„Snad ne další zannie.“

„Ne.“

Matka si utřela ruce a zamířila zpátky do kuchyně. Cestou na ni ještě volala: „Jedu na letiště. Když všechno půjde dobře, měla bych být za dva dny zpátky.“

Nita ji následovala do kuchyně. Matka seděla za stolem a nohy v kanadách měla vyložené na stole. Odšroubovala lahev s piscem, kterou si zřejmě předtím vytáhla z lednice, a napila se. Ne nějaký koktejl z pisca nebo pisco se sodovkou, čistý destilát. Nita ho jednou ochutnala, když byla sama doma. Představovala si tehdy, že je to dobrý nápad, jak oslavit své blížící se sedmnácté narozeniny. Nepálilo to tolik jako whisky nebo vodka, dokonce i saké bylo na chuť ostřejší, ale zaúčinkovalo to rychle a *tvrdě*. Matka ji našla s obličejem vmáčknutým do zdi, ubrečenou vzteky,

protože jí ta zeď nechtěla uhnout z cesty. Matka se tehdy rozesmála a nechala ji trpět. Později ukázala Nitě fotky. Ta zeď byla komplet oslintaná.

Od té doby už Nita nic z matčina baru neochutnala.

„Jo a Nito?“ Matka odložila lahev na stůl.

„Co?“

„Hlavu nech v celku. Je na něj vypsána milionová odměna. Mám v úmyslu se o ni přihlásit.“

Nita pohlédla do chodby směrem k místnosti s pitevním stolem. „Mám dojem, že tyhleto vypsany odměny na hlavu skončily s Divokým západem, mami. Jestli odevzdáš jeho hlavu, tak tě akorát zatknou.“

Matka obrátila oči. „Díky za poučení, Nito. Co bych si bez tebe počala?“

Nita se zamračila. „Hm.“

„Tohohle zannieho hledá peruánská vláda za válečný zločiny. Byl členem tajné policie za Fujimoriho vlády.“

Nepřekvapilo ji to. Prakticky všichni zanniové světa byli hledaní kvůli nějakému druhu válečného zločinu. Když vás vaše biologické nastavení nutí mučit lidi a živit se jejich bolestí, nemůžete si, co se kariéry týká, zrovna vyskakovat.

To Nitě připomnělo, že v posledním vydání *Přírody* vyšel článek, co si chtěla přečíst. Někdo, kdo měl očividně méně pitevních zářezů, ale modernější vybavení než Nita, tam podrobně popsal, jak přesně zanniové požírají bolest. Existovala řada teorií o tom, jak je bolest relativní a jak stejné zranění vnímají dva lidé naprosto odlišně. Vědci se snažili pochopit, jestli je pro zannie rozhodující objektivní vážnost zranění, nebo subjektivní pocity zraněného.

Taky se jim podařilo dokázat, že i když se zanniové mohou živit jak fyzickou, tak emoční bolestí, výživová hodnota té druhé je podstatně nižší. Receptory emoční

a fyzické bolesti se v mozku překrývají, takže byla nasnadě otázka, jak je možné, že zatímco silná fyzická bolest je pro zannie vydatnou potravou, emoční bolest zdaleka tak živná není. Nita byla přesvědčená, že to je tím, že fyzická bolest obsahuje navíc signály nociceptorů, ale zajímalo ji, co si o tom myslí ostatní.

Aniž by si byla matka vědoma Nitiny bloumající mysli, pokračovala: „Na jeho hlavu vypsala odměnu celá řada dalších zainteresovaných stran. A těm je, na rozdíl od vlády, jedno, jestli se dožije soudu.“ Záblesk jejích bílých vlčích zoubků. „A já jim mileráda vyhovím.“

Vstala, vrátila pisco do lednice a oblékla si bordó koženou bundu. „Stihneš ho naporcovat, než se vrátím?“

Nita přikývla. „To asi jo.“

Matka k ní přešla a vlepila jí pusu na šesuli. „Co bych si bez tebe počala, Anito?“

Než stihla Nita odpovědět, vycházela už matka ze dveří. Ozvalo se zaskřípění a pak rána a nato se v domě rozhostilo ticho. Občas, když matka odjela, měla Nita dojem, že toho s sebou vzala víc než jen zvuky. Matka kolem sebe měla auru, takřka hmatatelnou energii, která naplňovala celý dům. Bez ní jí najednou připadal prázdný. Jako by z něj vyprchal život a místo něj zbyl jen mrtvý zannie.

Což byla ostatně pravda. Nita se vrátila ke svému novému projektu a po tváři se jí rozlil spokojený úsměv. Pištako nebo čupakabra by byli bývali lepší, ale i tak si toho zannieho užije.

Jako první věc mu vyprázdnila kapsy. Staromódní hodinky, pár brazilských realů (kupodivu žádné peruánské soly) a peněženka. Nita na ni dlouho zírala, než ji, aniž by ji otevřela, odložila na táč. Matka už odtamtud zcela jistě vybrala všechny kreditní karty a vytahala z nich co nejvíc peněz, než je zahodila. Teď už tam zbyly jen různé

doklady a členské průkazky – věci, které by jí prozradily něco o osobě, kterou se chystala pitvat.

Nita se už před dávnou dobou naučila, že o bytosti, jejíž tělo se chystáte rozporcovat, toho moc vědět fakt nechtete.

Lepší je si myslet, že to ani žádná bytost nebyla. A vlastně nebyla. Byl to zannie.

Nita vzala gumičku a stáhla si vlasy dozadu v ne moc úspěšném pokusu o culík. Vlasy jí rostly v jakýchsi střapatých spletencích do stran, nikoli dolů. Ve světle ostrých zářivek nabývaly zpravidla středně hnědé kadeře oranžového nádechu. Nikomu jinému to nepřišlo, ale Nita si na tom trvala – oranžovou měla ráda.

Nyní si nasadila roušku těsně pod pihaté lícní kosti a ochranné brýle. Natáhla si latexové rukavice a dotlačila podnos s nástroji ke kovovému stolu, na kterém spočívalo tělo. Do uší si zastrčila sluchátka a pustila si na mobilu playlist s názvem Disney.

Mohla se na to vrhnout.

Nita už si nevzpomínala na dobu, kdy by ji nefascinovalo všechno, co bylo mrtvé. Snad proto, že její domov byl odjakživa plný mrtvol. Co si pamatovala, sbírali její rodiče těla nepřírozených a prodávali je naporcované přes internet. Přesněji řečeno přes darknet. Prodej součástí těl na černém trhu se neodehrával na ebay. V takovém případě by následovala krátká návštěva Mezinárodní policie pro nelidi – MEPON – a dlouhé posezení v base.

Když byla Nita malá, nosila rodičům prázdné sklenice. Jednu velkou na srdce a menší zkumavky a sáčky na krev. Později už je i označovala popiskami a skládala na police. Někdy na ně dlouze zírala, na kusy lidí, které nikdy nepoznala. Na mrtvých srdcích plovoucích ve formaldehydu

bylo cosi zvláště uklidňujícího. Skoro až mírumilovného. Už žádný tlukot, žádný dunivý rytmus ani hluk. Jen ticho.

Občas se jim zadívala do očí a oni ani nemrkli. Přímé, otevřené pohledy. Ne jako živí lidé, kteří při lhaní těkali pohledem sem a tam a kteří dokázali do jediného pohledu napěchovat celou konverzaci. Problém byl, že Nita nikdy nerozuměla, co říkají.

Bylo to lepší, když byli mrtví. Ty oči už nikoho neobalamutily.

Trvalo jí celou noc a většinu příštího dne, než zannieho naporcovala, naskládala všechno do sklenic s formaldehydem a do sáčků na zamrazení a uklidila pitevnu, že se jen blyštěla.

Slunce už stálo vysoko na obloze a jí se nechtělo spát, tak se šla projít do oblíbeného parku na útesech s výhledem na oceán. Nad lavičkami rostly jako stříšky obrovské tropické stromy s květy ve tvaru zvonců a zeď, která měla lidem zabránit, aby se při nějakém neopatrném pohybu skutáleli z útesu dolů do třpytivé vody oceánu, byla obložená modro-bílými kachličkami. Na lavičkách se válely odložené noviny, od bulváru hlásajícího, že *Penelope Alvarezová vypadá v pětáctýřiceti na dvacet*, a spekulujícího *Dobrá pleť, nebo něco „nepřirozeného“?* až po oficiální vážný tisk s titulky jako *Mělo by Peru přistoupit na spolupráci s MEPONem? Výhody a nevýhody mezinárodních policejních sil pro řešení incidentů spojených s nepřirozenými jevy.*

Peru byla jediná jihoamerická země, která ještě s MEPONem nespolupracovala. Na každém kontinentu bylo vždycky pár zemí, které zůstaly mimo, aby se měl černý trh kam uchýlit, když si na něj MEPON konečně došlápnul. Určití lidé platili politikům pěkné sumičky za to, aby to tak zůstalo.

Nita se v parku posadila co nejdál od ostatních lidí. Ve stínu andělských trubek – brugmansie bílé – si na klíně rozevřela své lékařské časopisy o nepřírozených.

Občas ji přivádělo k šílenství, když to četla a přitom věděla, že se v některých věcech pletou. Zatímco většina nepřírozených už se ke své podstatě přiznala a byla světu na očích, spousta se jich stále ještě skrývala v obavách z reakce veřejnosti. Takže, když v těch časopisech psali o zaničích jako o jediném druhu, který se živí nehmotnými entitami, jako je bolest, Nita by jim byla s radostí vysvětlila, že existují taky bytosti, které požírají vzpomínky, silné emoce, ba dokonce sny. MEPON je akorát ještě oficiálně neuznává. MEPONu se skvěle dařilo minimalizovat škody a součástí strategie ochrany proti rasismu a diskriminaci nepřírozených bylo i zatajování skutečnosti, jaká jich je doopravdy přehršel druhů.

Tato strategie navíc zabraňovala lidem, jako je Nitina matka, aby je našli. Občas.

Nita proletkovala odpoledne ve stínu stromu, hltala ty lékařské výzkumy jako bonbony, dokud slunce nekleslo tak hluboko za obzor, že už na to neviděla.

Když se vrátila domů, uvítala ji řada neopakovatelných vyjádření.

S rameny ztuhlými napětím šla po špičkách chodbou. Když měla matka vztek, byla nepředvídatelná. Nita už si podobné reakce zažila a nehodlala si nic z toho zopakovat.

Ale ignorovat matku bylo ještě nebezpečnější, a tak Nita doťapkala až do kuchyně.

„Co to děláš?“ vyhrkla Nita a rozhlédla se po tom nepořádku.

Matka si zastrčila volný pramen vlasů za ucho a věnovala Nitě křivý úsměv. Okolo sebe měla rozložené přepravky a balicí materiál, jako jsou bublinková folie a poly-

styrenové housenky. Na stole ležela pistole a Nitu zběžně napadlo, co tam dělá.

„Chci ty součásti odeslat už zítra. Máme něco nového a upřímně, tenhle byt není na všechny ty krámy dost velký.“ Matka jí věnovala další nepřesvědčivý úsměv.

Nita s ní nicméně souhlasila. Pitevna už byla na hraně své kapacity, a to rozřezaly jen jednoho zannieho. Na druhé tělo tu nebylo místo.

„Něco nového? Takže šlo všechno podle plánu?“

Matka se zasmála. „Už šlo někdy něco s nepřírozenými, co nejsou na seznamu, podle plánu?“

Mezi nepřírozenými známými veřejnosti byl seznam takzvaně „nebezpečných nepřírozených“ – tedy takových, jejichž existence závisí na vraždách ostatních lidí. V členských zemích MEPONu nebylo jejich zabití trestným činem, naopak bylo považováno za takzvanou „preventivní ochranu“. Ale ti, co na seznamu nebyli, ti, co nebyli nebezpeční (a z Nitiny zkušenosti to byla naprostá většina), se jen tak mírnýx týrnýx zabíjet nesměli.

Matka přinášela většinou jen nepřírozené ze seznamu. Jenže... jen většinou.

Nitě bylo jasné, že matka nejspíš zabila i spoustu těch hodných, ne nebezpečných, a pokoutně je rozprodala. Nita se na to snažila moc nemyslet, protože, upřímně, co s tím asi tak mohla dělat?

Kromě toho byli tou dobou, kdy se dostali Nitě pod ruku, už bez výjimky mrtví. A když už byli mrtví, byla by škoda je nerozpítvat.

Což Nitě připomnělo...

„Cos to přinesla?“ zeptala se matky a proplétala se mezi přepravkami k lednici, odkud si vzala včerejší zbytky od oběda a dala si je ohřát do mikrovlnky.

„Něco extra. Dala jsem ti to na pitevnu.“

Nitu zasvrběly prsty, imaginární skalpel v její ruce protal vzduch jako řez ve tvaru Y. Nemohla se dočkat toho pohodového večera, jen ona a tělo. Rovné řezy, sklenice plné orgánů, které ji při práci pozorují bedlivým okem jako nějací její podivní andělé strážní.

Zachvěla se očekáváním. Občas sama sebe děsila.

Matka na ni kradmo pohlédla. „Nutno dodat, že tohohle dostat nebyla žádná sranda.“

Nita si vyndala jídlo z mikrovlnky a usadila se za stůl. „Povídej.“

Matka se usmála a Nita se připravila na napínavou historku.

„No, ze začátku to těžký nevypadalo. V Buenos Aires bylo krásně a najít toho týpka bylo jednoduchý. Dokonce i sebrat našeho nového... vlastně ani nevím, jak ho mám nazvat.“

Nita povytáhla obočí. Matka znala všechny nepřirozené. Byla to její práce. Tohle musí být opravdová rarita.

„No, to máš jedno.“ Matka se usadila vedle ní. „Nebylo ani tak těžký se k němu dostat. Ochranka nebyla nic moc, s těma jsem si snadno poradila. Ale problém byl, jak ho dostat zpátky k nám.“

Nita přikývla. Aerolinky neviděly rády, když jim lidé cpali mrtvá těla do přihrádek nad hlavami cestujících.

Matka na ni spiklenecky zamrkala. „Ale pak mě napadlo, že bych mohla předstírat, že je normální cestující. Tak jsem ho naložila na vozík a nikdo nepojal žádný podezření.“

„Co? Na vozík?“ Nita se zamračila. „Ale museli si přece všimnout, že nedýchá nebo tak něco, když ti s ním pomáhali na sedadlo.“

Matka se zasmála. „On není mrtvý. Jen jsem ho pořádně nadopovala.“

Nitě se bezděky zkroutily prsty, pak ztuhla. Není mrtvý.

Nejistě se na matku usmála. „Říkalas, žes mi ho dala na pitevnu.“

„Jo, celý ráno jsem dávala dohromady tu klec. Děsná pakárna. Víš, že už nedělají klece v lidský velikosti? A pouta jsem musela koupit v sexshopu.“

Nita tam dlouho seděla s úsměvem přimrzlým na tváři. Pak se zvedla a vydala se mezi přepravkami k pitevně.

Matka jí šla v patách. „Tenhle je něco trochu jinýho. Je docela cenný, takže bych z něj chtěla nejprve vyždímat trochu krve a tak, než ho rozporcujeme na orgány.“

Ale Nita ji neposlouchala. Otevřela dveře, aby se přesvědčila na vlastní oči.

Část její krásné sterilní místnosti teď zabírala velká klec, kterou matka přišroubovala ke zdi. Na dveře pověsila řetěz se zámkem. Uvnitř klece ležel v poloze plodu kluk s tmavě hnědými vlasy. Vzhledem k velikosti klece ani jinak ležet nemohl.

„Co je to zač?“ Nita vyčkávala, až jí matka vyjmenuje všechny ty odporné věci, které ten kluk musí dělat pro přežití. Možná požívá novorozence a ve skutečnosti mu je pět set let místo osmnácti nebo devatenácti, na které vypadá.

Matka pokrčila rameny. „Nevím, jestli to má nějaký název.“

„Ale co je za nepřirozeného? Vysvětli mi to.“ Nita bezděky zvýšila hlas a snažila se uklidnit. „Přece víš, co dělá, ne?“

Matka se zasmála. „Nic moc nedělá. Ale je nepřirozený, to vím jistě. Jen pochybuju, že najdeš nějaký externí známky. Měl ho ve svojí sbírce jeden sběratel v Buenos Aires.“

„Tak... na co ho chceme?“ nenechala se odbýt Nita, překvapená tím, jak moc potřebovala znát odpověď, důvod,

proč mít ve své pitevně tu klec a toho schouleného kluka v ní. Džíny a tričko jako by měl něčím potřísňené a Nitu napadlo, jestli to není krev.

„No. Údajně je to docela lahůdka. Je na něm něco mimořádného. Ten sběratel prodával zkumavky s jeho krví – zkumavky, ne sáčky – skoro za deset tisíc dolarů za kus. Dolarů, ne solů nebo pesos. Dolarů. Loni prodal na aukci jeden z jeho prstů u nohou za částku s pěti nulama. Za jeden prst.“

Matka se široce usmívala a oči se jí rozzářily očekáváním, kolik asi utrží za celé jeho tělo. Nitu napadlo, jak dlouho ještě ten kluk bude asi žít. Matka dávala přednost prachům v hrsti před prachama v nedostupných okapech, takže Nita silně pochybovala, že tu toho kluka budou mít dlouho.

„Už jsem ho dala na net a máme kupce na jeden prst. Takže jsem mu ho uřízla a poslala, ještě když jsme byli v Argentině.“

Nitě chvíli trvalo, než jí došlo, co matka právě řekla. Pohlédla dolů a samozřejmě, kluk měl bosá a zakrvavená chodidla. Jednu nohu měl ne moc pečlivě ovázanou obvazem, ale i ten už byl celý prosáklý krví.

Matka si poklepala prstem na bradu. „Jediný problém je, že ty součásti musejí být co nejčerstvější, tak čerstvý, jak je to jenom možný. Takže nejprve rozprodáme všechny okrajové součásti, jak si je budou lidi objednávat. Bez těch by měl nějaký čas přežít, a taky můžeme nalahvovat jeho krev, jak mu je budeme odřezávat. Vnitřní orgány a další věci uděláme později, až se to roznese. Nemělo by to trvat dlouho.“

Nita měla pocit, že se jí rozskočí hlava. Nedokázala úplně přesně zpracovat, co matka říkala. „Ty si ho tady chceš nechat a odřezávat z něj kousky zaživa?“

„No jasně.“

Nita ani nevěděla, co na to říct. Nikdy tu neměla nikoho živého. Všechny její projekty byly mrtvé.

„Není... nebezpečný?“ zeptala se Nita, neschopna odtrhnout oči od těch obvazů na místech chybějících prstů na nohou.

Matka se ušklíbla. „To sotva. Co se genetiky týká, tak to moc nevyhrál. Pokud vím, všichni ho chtějí sníst, a on má přitom obranný mechanismus více méně na úrovni běžného člověka.“

Kluk v kleci se zavrtěl a pokusil se natočit tak, aby na ně viděl. Nitě se sevřelo srdce. Vypadal strašně uboze.

Matka jí poklepala na rameno a otočila se k odchodu. „Vyděláme na něm balík.“

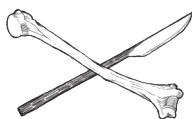
Nita přikývla, aniž by dokázala odtrhnout oči od klece. Matka vyšla z místnosti a cestou volala na dceru, aby jí šla pomoci s těmi přepravkami v kuchyni, aby už mohly začít rozesílat součásti toho zannieho.

Kluk zvedl hlavu a setkal se s Nitiným pohledem. Oči měl šedomodré a rozšířené strachem. Natáhl ruku, ale hned se zarazil, když mu ji pouta strhla zase zpátky na dno klece.

Polkl, aniž by spustil z Nity oči.

„Ayúdame,“ zašeptal.

Pomoz mi.



KAPITOLA DRUHÁ

Nita nebyla bezcitná vraždící zlodějka orgánů. To byla její matka.

Nita nikdy nikoho nezabila. A rozhodně chtěla, aby to tak zůstalo.

Proč ho mamka nemohla zabít, než ho sem přivedla? Kdyby ho byla zabila předtím, než se s ním vrátila domů, Nita by ho neviděla takhle. Byla by si mohla namlouvat, že zemřel přirozenou smrtí. Nebo by si byla mohla říct, že to je matčina vina, a *no, teď už s tím nic nenadělám, že jo?* Jenomže teď ho tady měla živého, ve svém bytě, a musela na to myslet.

Na tu živou, dýchající osobu, kterou měla matka v plánu zabít.

A Nita ji měla rozpitvat. *Zaživa.*

Jaké by to asi bylo, řezat do někoho, zatímco by na vás křičel, ať přestanete?

„Nito?“ Matka se vynořila z kuchyně a Nitě došlo, že už pěkných pár minut stojí na chodbě a civí do prázdna. „Něco je špatně?“

Nita zaváhala. „Je naživu.“

„To je. A?“ Matčiny oči byly stejně chladné jako její hlas. Nita měla najednou pocit, že zabrousila na nebezpečnou půdu.

„Mluví.“ Rozpačitě zavrtěla rameny, spíš pod nápořem matčina pohledu než čehokoliv jiného.

Matčiny rysy povolily. „Aha! S tím si nedělej starosti, zlato. To už dlouho nebude. Za chvíli ho budeš mít na stole a bez jazyku se mluví blbě, že jo?“

Nita přikývla a musela ocenit matčin pokus o uvolnění napětí, i když jí do žaludku stoupaly zvratky. „To jo.“

Matka si ji pochvalně přeměřila. „Jestli chceš, tak mu ten jazyk vyříznu sama. Mám tady nějaké kleště, rovnou mu ho vytrhnu. Pak už tě nebude otravovat tím svým žvaněním.“

„To je dobrý, mami.“ Nita se přiměla k úsměvu. „V pohodě.“

„Když myslíš...“ Matka si ji ještě jednou pátravě prohlédla a pak si povzddechla. „Tak jo. Pustíme se do balení zásilek z toho zaníka?“

Nita přikývla, vděčná za tu změnu tématu.

Zbytek odpoledne plnily přepravky. Matka rozeslala úplatky, aby je dostala zpátky do jejich rodinného skladovacího prostoru ve Státech. Pak už se o ně postará otec. On měl na starosti prodej přes internet, skladování a rozesílání na adresu, zatímco matka obstarávala zboží. Otec byl taky jejich hlavní krytí, kdyby se o ně MEPON začal zajímat. Nita si byla jistá, že matka má záznam dlouhý jako pondělí – její štos falešných pasů, řidičáků a kreditek měl tak půl metru na výšku. A takové věci byly podle Nitina skromného názoru nedílnou součástí trestního záznamu.

Otec na druhou stranu, alespoň co Nita věděla, byl čistý jako lilie.

Ve dne pracoval jako právní poradce v Chicagu a po nocích prodával na internetu tělesné součásti. Nitě se po něm i po jejich domě moc stýskalo. Stýskalo se jí i po jejich zaplivaném chicagském předměstí, ze kterého to bylo do centra dvě hodiny jízdy autem. Od čtrnácti nebyla doma.

Napadlo ji, co by asi na tuhle situaci říkal táta. Rozčílil by se, že domů matka přivedla živého nepřírozeného? Ještě ke všemu úplně neškodného?

Něco jiného bylo, když matka Nitě na stůl vybalila zraněného nebo jednorozce. Za prvé to byli netvoři, jejichž existence byla podmíněna zabíjením lidí. A shodnul se na tom celý svět, proto existoval Seznam nebezpečných nepřírozených. Zabít je ani nebyl trestný čin. Zachránili jste tím životy.

Ale někdo takový, jako je ten kluk vedle v místnosti? Jak si měla ospravedlnit *tohle*?

Nita si vzdychla a setřela si pot z čela, když zavřela další přepravku. Ať na to koukala z kterékoli strany, nedokázala si vraždu toho kluka ospravedlnit.

Samozřejmě až na peníze.

„Budeme potřebovat další přepravky.“ Matka si prohrábla rukou vlasy. Od laku na nehty se jí odrazilo světlo, černá, červená a žlutá, jako by se někdo pokusil zatáhnout přes ohnivé plameny černý závěs.

Nita si nalila sklenici džusu. „Asi jo.“

„Řekla bych, že si zasloužíme pizzu. Co ty na to?“

Nita vděčně souhlasila.

Po večeři si všimly, že jim dochází lahve s vodou. Ta z vodovodu se dala pít jedině převařená a matka tu pachut' nesnášela. Od chvíle, co sem před pár týdny dorazily, slibovala, že koupí UV lampu na čištění vody, ale zatím na to nedošlo.

Matka si vzdychla a zvedla se, oprašujíc si drobky od pizzy z klína. „Skočím dolů do večerky a koupím sedmi-litrovou lahev. Až se vrátím, pustím se do toho kluka.“

„Pustíš?“

Matka se spokojeně ušklíbala. „Před hodinou jsem prodala jedno ucho.“

Nita ztuhla. „Ty mu ho chceš uříznout ještě dneska večer?“

„No jasně.“

Nita polkla a odvrátila zrak. „Ale stejně ho můžeš poslat až ráno. Tak proč mu ho neuřízneš až zítra? Jestli je tak důležitý, aby bylo čerstvý, jak říkáš.“

Matka přimhouřila oči. Nita se snažila odolat pokušení se zavrtět na místě, ale nepodařilo se jí to.

Konečně potichu zašeptala. „Nechci, aby celou noc křičel. Nebudu moct spát.“

Matka se rozesmála, zaklonila hlavu a pak došla až k Nitě a poplácala ji po zádech. Použila trochu víc síly, než bylo nutné, a Nita se zapotácela o krok vpřed.

„Máš pravdu, Anito.“ Matka se znovu ušklíbala, když se vydala ke dveřím. „Uděláme to až ráno.“

Nita tam ještě stála a celá se třásla, když se za matkou s cvaknutím zabouchly dveře. Chvilku se ani nepohnula a snažila se zklidnit dech, než vzala do ruky kousek pizzy a vydala se s ním na pitevnu.

Když otevřela dveře, kluk seděl v tureckém sedu v kleci a díval se na ni. Opatrně se k němu přibližovala, a když byla skoro až u něj, mohla s jistotou konstatovat, že ty skvrny na jeho oblečení jsou stoprocentně od krve.

Přiložila pizzu tak blízko ke kleci, že na ni dosáhl, když opatrně prostrčil prsty skrz mříže, aby si z ní kousek uloupil. Uskočila zpátky ze strachu, že se k němu přiblížila až moc a že se po ní vrhne. Ne, že by jí mohl nějak ublížit

připoutaný řetězy uvnitř klece, která byla zase sama připoutaná ke zdi. Ale stejně si radši dávala pozor.

Podíval se na pizzu a olízl si rty. „*Gracias.*“

„*De nada.*“ Nitu překvapilo, jak je její vlastní hlas chraplavý.

Dlouho tam jen tak stála a nevěděla, co by měla udělat. Samozřejmě věděla, že s ním nesmí mluvit. Nechce o něm nic vědět, až... až ho bude porcovat. Ale taky jí připadalo nepatřičné mu jen tak dát jídlo a zase odejít.

Tohle byla ta část, kdy by se jí hodila větší společenská praxe. Existovala pro takovou situaci nějaká pravidla?

Nejspíš ne.

Protáhl prsty mezi mřížemi a uloupil si další kus pizzy. Kvůli řetězům si nemohl zvednout ruku k ústům, takže musel sklonit hlavu, aby se najedl. Kousal pomalu a po prvním soustu zůstal sedět, díval se na pizzu, ale nejedl. Napadlo ji, že možná nemá rád salám.

„*Cómo te llamas?*“ zeptal se, aniž by zvedl zrak od pizzy. Měl výrazný argentinský přízvuk, jeho *j* přecházelo v měkké *š*, takže to znělo jako „*cómo te šamas?*“

Jeho přízvuk byl snadno identifikovatelný, na rozdíl od toho Nitina.

Její otec byl z Chile a až do jejích šesti let žili v Madridu, takže Nitina španělština byla beznadějnou změtí dvou přízvuků. Peruánci v obchodech jí občas vůbec nerozuměli, co říká.

„Nita.“ Zaváhala. „*Y tu?*“

„Fabricio,“ řekl potichu. „Fabricio Tácunan.“

„Fabricio?“ Nita nedokázala zakrýt překvapení. „To je ze Shakespeara nebo tak něco?“

Vzhlédl k ní a zamračil se. „*Pardon?*“

Nita to pomalu zopakovala a snažila se vyslovovat co nejzřetelněji.

Tentokrát jí rozuměl. Povytáhl obočí a promluvil trochu jiným tónem. Víc zvědavým, ne tak smutným, potichu, sotva slyšitelně. „Kdo je Shakespeare?“

„Em.“ Nita se odmlčela. Učili se na latinskoamerických školách o Shakespeareovi? Jestli byl ten kluk – *nemysli na něj jménem, ještě k němu nějak přilneš, a co pak s tebou?* – u nějakého sběratele, chodil vůbec do školy? „To je anglický spisovatel ze šestnáctého století. Jedna z postav jeho her se, myslím, jmenovala Fabrizio. Je to... asi mi přišlo, že to je takové staromódní.“

Pokrčil rameny. „To nevím. Tam, odkud jsem, je to docela běžné. Jeden ze zaměstnanců mého otce se tak taky jmenuje. Ale píše se se z, Fabrizio. Italsky.“

Fabrizio pohlédl dolů na své tričko potřísněné zaslou krví a polkl. „Psal se se z.“

Bože.

Ne, příliš mnoho informací. Nita nechtěla nic z toho slyšet.

Proč jsi mu vůbec odpovídala? napomenula se. *O to horší to pak bude.*

Nita se obrátila k odchodu, když na ni zavolal. „Nito.“

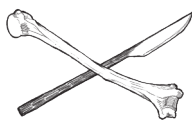
Zarazila se a zaváhala, než se otočila přes rameno. „Ano?“

„Co se mnou bude?“

Pozorovala ho, jak zápasí s pouty, jak se pokouší v té těsné kleci předklonit. Ve tváři měl naléhavý výraz a z úhlu jeho hlavy, vrásky na čele a z obrovských modrých očí vyzářoval strach.

Odvrátila se. „Nevím.“

Ale to byla lež. Akorát mu to nechtěla přiznat.



KAPITOLA TŘETÍ

Když se vrátila do kuchyně, matka tam už na ni čekala.

Voda nikde žádná.

Nita vstoupila a rozpačitě se zarazila hned za dveřmi. Matka ji sledovala chladným pohledem s rukou položenou na rukojeti zbraně. Bezmyšlenkovitě, ne naschvál. Ne, že by matka někdy potřebovala pistoli. Dávala přednost jedu.

„Nemluvila jsi s ním, že ne, Nito?“

Nita zavrtěla hlavou s pohledem zabodnutým do země. Nahrabila ramena, jak se její tělo instinktivně chtělo schoulit do klubíčka. Když měla matka vztek, vyzařovala z ní silná aura nevyslovené hrozby. Nita by to svým rodičům nikdy nepřiznala, ale z matky měla strach. Postavit se jí odvážila jen jedinkrát v životě.

Když bylo Nitě dvanáct a žili a operovali kousek od Chicaga, pokusila se ji matka aktivně zapojit do obchodování s daktími kožešinami. Daktové jsou roztomilé chlupaté koule, které si lidi chovají jako mazlíčky, a naprosto neškodní. Matka jich domů nosila plné klece a nikdy neřekla, odkud je má. Každou noc, když si šli rodiče lehnout, se Nita vyplížila do sklepa, vzala klec a odnesla ji

na pohotovost veterinární kliniky, aby je předali ochráncům zvířat nebo do útulku. Několikrát tam ty dakty projeli čtečkou mikročipů a ukázalo se, že je někomu ukradli přímo ze zahrady.

Nitina matka *neměla* radost. Jednoho dne se vrátila domů s klecí plnou mrtvých daktů místo živých a Nita odpověděla tím, že spláchla deset kilo kostní moučky z jednorozce do záchodu (ten materiál se na černém trhu prodával draž než kokain a byl mnohem návykovější). A stejně ty mrtvolky daktů odvezla na veterinu.

Z toho, že ve svých dvanácti objevila Nita morálku, nebyla její matka zrovna nadšená. Ani poté, co se otcí podařilo obě strany uklidnit a ukončit plán na prodej daktích kožešin, s ní matka nebyla hotova. Otrávila jídlo pro dakty v místním obchodě a všichni ti tvorečci v blízkém okolí pošli. Matka si byla dobře vědoma Nitiny schopnosti úspěšně ignorovat špatné věci, pokud se jí neděly přímo pod nosem, a tak jí týden strkala do postele chlupatá mrtvá tělíčka.

Skončilo to teprve, když se Nita usedavě rozbřečela na schodech před domem a prosila matku, aby s tím přestala. Otec se postavil na její stranu a řekl matce, že to má neblahý vliv na jejich výdělky – tou dobou už Nita pitvala většinu mrtvol, a teď byla tak rozhozená, že týden nedokázala vzít do ruky skalpel. Peníze bylo to jediné, co dokázalo matku přesvědčit, aby toho nechala.

Ale ve vzduchu zůstal viset nevyslovený slib: jestli se Nita ještě jednou bude protivit matčině vůli, bude následující trest mnohem horší.

Nita polkla a pokusila se zahnat vzpomínky. „Proč bych s ním měla mluvit? O čem bych s ním jako mluvila?“

„To je jasné, že jsi s ním nemluvila. Společensky jsi úplně nemožná.“ Matka k ní přistoupila o krok blíž a Nita

sebou málem trhla. Honem se ovládla. Jen tak tak. „Protože kdybys s tím klukem mluvila, mohlo by ti ho začít být líto. To nepotřebuju. A ujišťuju tě“ – ostrý, zlomyslný úsměv – „že to nechceš.“

Nita pokrčila rameny a pokoušela se tvářit nezaujatě, i když každíčký nerv v jejím těle ječel, aby se dala na útěk a mastila co nejrychleji co nejdál a ani se neohlédla. „Dala jsem mu jídlo. Poděkoval mi. Řekla jsem mu, že nemá zač. Pak jsem odešla.“

Matka si Nitou dlouze pátravě prohlížela a pak jí věnovala shovívavý úsměv. „To je dobře. Zdvořilost není nikdy na škodu.“

Nita se taky pokusila přimět k úsměvu, ale nepovedlo se jí to. „Jsem docela utahaná. Ráda bych si šla lehnout, jestli ti to nevadí.“

Matka ji odmávla rukou. „Až přineseš vodu. Nakonec jsem došla k rozhodnutí, že se mi tam vlastně nechce.“

Takže jí matka nevěřila. Seděla tam celou tu dobu a natahovala uši. A teď ví, že jí Nita lhala.

No skvělý.

„Tak jo.“

Vždycky bylo lepší matku poslechnout.

Cestou ven si Nita vzala svetr a tašku a ujistila se, že za sebou zamkla dveře. Zhluboka natáhla do plic vzduch, opřela si hlavu o dveře a zavřela oči. Připadala si, jako by šla po visutém laně. Jeden chybný krok, a zřítí se na jednu nebo na druhou stranu. Problém je, že si nebyla úplně jistá, do čeho by to vlastně spadla, věděla jediné to, že by to nebylo nic dobrého.

Je možné, že matka Fabricia zabije, zatímco je Nita pryč, aby jí do toho nemohla nijak zasahovat?

Ne. To určitě ne. Ale mohla by z něj začít odřezávat kousky.

Nita polkla, ruce se zaťatými pěstmi svěšené podél boků. Bylo by to tak hrozné? Pak by to nebyla Nitina chyba – nebyla by u toho, nemohla by tomu nijak zabránit. Mohla by se tím přestat trápit.

Ale i tak by ho nakonec musela pitvat. Vyjmout ty vyděšené modré oči a vložit je do sklenice.

Nita vypustila dech, který do té chvíle zadržovala. To by bylo plýtvání, kdyby matka Fabricia začala ořezávat rovnou.

Došla chodbou ke schodům a dolů do večerky.

Venku byla tma a mlhavý opar, ale pouliční lampy ulici jakž takž osvětlovaly. Nita žila v hezké části Limy, v samém srdci čtvrti Miraflores, a bezpečnost jí v noci nemusela dělat starost.

Teplý večerní vzduch se jí příjemně tetelil na kůži a mírný vánek k ní donesl vůni něčeho kořeněného z nedaleké restaurace. Žila v Limě teprve měsíc, ale zatím se jí tu moc líbilo. Bylo to jedno z těch hezčích míst, kde se rozhodly usadit.

Nita s matkou hodně cestovaly. Zpravidla se usadily ve středu některého kontinentu a matka pak podnikala výjezdy do všech okolních zemí, pátrala tam po nepřírozaných, které zabíjela a prodávala. Dlouhá léta strávily ve Státech, pak se přestěhovaly do Vietnamu, pak do Německa a teď do Peru.

Prošla okolo otevřených dveří do restaurace a zahlédla pár amerických turistů, jak se dohadují s číšníkem. Žena na něj něco chrlila v angličtině a číšník na ni jen zíral s úsměvem přilepeným na tváři, vrtěl hlavou a snažil se jí směsicí angličtiny a španělštiny vysvětlit, že jí nerozumí.

„Tak přiveďte někoho, kdo mi rozumět bude!“ vyštěkla na něj žena a pak se otočila na svého manžela. „Člověk by čekal, že personál bude umět anglicky.“

Nita protočila panenky, když procházela kolem. Proč mají Američané vždycky pocit, že se všichni ostatní musejí naučit jejich jazyk, aby jim mohli vyhovět? Tady jsou v Peru. Proč se tihle Američané nenaučili španělsky, než se sem vydali?

Setkávala se s tím všude, s tím zvláštním druhem nadřazenosti. S turisty, kteří kradli kousky nádobí a mince z německých hradů jen proto, že mohli. Bohatí muži, kteří si zaletěli do Ho Či Minova Města v domnění, že si tam můžou na noc koupit kohokoli se jim zlíbí a dělat si s ním, co se jim zlíbí, bez ohledu na nějaké zákony.

Nita prošla okolo restaurace a pokračovala dál noční ulicí.

Pod pamětní deskou upomínající na bitvu proti Španělům zpomalila krok. Vzpomněla si na španělské conquistadory, kteří před pěti sty lety vzali Jižní Ameriku ztečí a v průběhu svého honu za zlatým pokladem přemalovali celý kontinent na rudo.

V hrudi se jí cosi nepříjemně zatetelilo. Na desce byl zmiňován Pizzaro, muž, který zasadil Peru hlubokou, krvavou ránu. Vzal si Inku – vůdce inckého lidu – jako rukojmího a požadoval výměnou za něj místnost plnou zlata. Když mu Inkové to zlato dali, stejně jejich vůdce zavraždil.

Pizzaro navíc ani nebyl z conquistadorů ten nejhorší. Kryštof Kolumbus uřezával ruce domorodcům, kteří pro něj ten měsíc nenakutali dost zlata.

Jako její matka uřízla Fabriciovi prsty na nohou.

Ne.

Na to Nita vážně myslet nepotřebovala.

Ignorovala ten tklivý, poťouchlý hlásek, který jí nadával, že nemá žádné právo povyšovat se nad ty namyšlené turisty, když si její vlastní matka osobuje nárok zabíjet všechny ty bytosti a prodávat jejich těla po kouskách.

Zamířila do místní bodegy místo obřího supermarketu. Nesnášela, jak je vždycky narvaný lidmi. Pořád tam na ni někdo mluvil a dýchal a sem tam se o ni i někdo bezděky otřel a to jí nedělalo dobře.

Bodega byla mnohem menší a občas musela s člověkem za pultem prohodit pár slov, ale byla to přijatelná cena za to, že se netísnila v obklíčení tolika těl. Navíc v bodeze nikdy nebyla u pokladny fronta.

Když platila, upoutala její pozornost televize postavená na židli na opačném konci místnosti. Na ní byl vyskládaný toaletní papír a papírové kapesníčky. Byla to stará hranatá televize a v ní zrovna běžely zprávy.

„Debata, jestli přidat jednorožce na Seznam nebezpečných nepřírozených, pokračuje a MEPON vstupuje do třetího dne diskuse o tomto návrhu.“

Nita se usmála, když se jí vybavila vzpomínka, jedna z mála, při které měla pocit, že ji má matka doopravdy ráda. Týkala se muže s blond vlasy a vytetovanými černými trnitými šlahouny. Jednou v obchodě natáhl ruku, aby Nitu pohladil po vláscích, a matka ho tam na místě málem zastřelila. Popadla Nitu dřív, než se k ní ten muž stihl dostat příliš blízko, a byť to matka nikdy neřekla, Nita věděla s jistotou, že tenhle exemplář duše požírajícího jednorožce je touhle dobou dávno mrtev. Už nikdy neoloupí žádnou pannu. Viděla tehdy tu čerstvou zásobu jednorožčí kostní moučky.

Nita vydechla a potřásla hlavou. Matka je možná svéráz, ale Nitu miluje. Dost děsivým způsobem, ale láska to bezpochyby je. A to je důležité. Občas bylo příliš snadné na to zapomenout kvůli matčině podezřívavé povaze a posedlosti penězi.

Reportér v televizi dělal rozhovor s nějakým vědcem ohledně genetiky nepřírozených.

„Jednorožci jsou dalším typem nepřírozených spojených s recesivními geny. To znamená, že se tito tvorové mohou rozmnožovat bez lidí, genetická informace může dřímát po mnoho generací, než se objeví ty správné okolnosti a dvěma naprosto normálním rodičům se narodí zrudá.

Dědičné není jen jednorožectví,“ pokračoval ten muž. „Ale také další mutace. Zanniové. Kapy. Vlkodlaci. Do jisté míry i upíři.“

Nita si vzpomněla na kousky toho zannieho u nich doma. Napadlo ji, kolik lidí asi za svůj život mučil, aby utišil svůj hlad po bolesti. Byla to dobrá myšlenka, protože pak neměla žádné výčitky svědomí, že takového netvora rozřezala na kousky, dokonce matku obdivovala, že ho zabila.

„Mohl byste nám popsat ten návrh, který jste předložili MEPONu, doktore Rodóne?“

„Genetická manipulace. Máme tu velice specifickou řadu genů typickou pro ten který druh. Jakmile ji plně zmapujeme, měli bychom být schopni ji preventivně vytipovávat genetickým screeningem a včas eliminovat. Když je zachytíme ještě dřív, než se narodí, mohli bychom se postupně zbavit všech nebezpečných druhů nepřírozených, kteří se rodí lidem.“

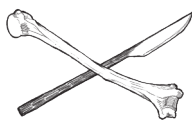
Prodavač podával Nitě s úsměvem vodu a ona mu ji div nevytrhla z ruky, jak už se nemohla dočkat, až z toho obchodu vyjde a nebude muset dál poslouchat ty žvásty.

Nita lidi nenáviděla.

I když souhlasila, že zredukovat populaci netvorů by bylo efektivní, ba možná dokonce lidské, zároveň *věděla*, že lidi by to zneužili. Lidi *vždycky* všechno zneužijí. Jak dlouho by trvalo, než by začali vytipovávat i geny neškodných nepřírozených a vybíjet je? Aury, což jsou jen

bioluminiscenční lidé? Nebo mořské panny? Nebo to, co je Fabricio?

Nebo dokonce to, co je Nita a její matka?



KAPITOLA ČTVRTÁ

Následujícího rána probudil Nitu křik. Odhodila peřinu a natáhla se pro skalpel, který měla vždycky položený na nočním stolku. Jak klopýtala z postele, zamotaly se jí nohy do peřiny a ona s žuchnutím dopadla na kolena na zem.

Křik přešel v jekot a pak v příšerný táhlý skřek.

Nita se s bušícím srdcem vymotala z peřiny a postavila se na nohy. Po špičkách vyšla ze svého pokoje se skalpelem před sebou namířeným po směru toho křiku. Ten byl prokládaný nárazy kovu o kov, šoupáním něčeho těžkého po lině na podlaze a matčinými štavnatými nadávkami. Nitě se zrychlil tep.

Matka ji jen tak nezkoušela, když slibovala, že ráno Fabriciovi uřízne ucho. Ona to opravdu dělala. Právě teď.

Nita otevřela dveře a pitevnu a uviděla krev. Potřísnila čistě bílé zdi i podlahu. Kapičky zdobily i matčinu vzteky staženou tvář. Fabricio měl na tváři rudé potůčky. Snažil se odtáhnout hlavu, co nejdál to v kleci šlo, a chodidly se zapíral o přední mříže. Uhýbal ze strany na stranu, jak se snažil zabránit matce, aby se trefila. Zámek se válel na podlaze, ale dveře mříže byly zavřené a Fabricio se je tak pokoušel udržet omotanými zbytky prstů na nohou.